

Kaptein Praun.

Üks Teekäia, kes omma seltsiga Sotlandi maal reisimas olnud, kirjotab seddawisi:

Päwa pärrast sedda, kui meie Klasgowi liñnast saime ärratulnud, jäime ühhe allewisse seisma. Mis meie siin näggime, se moöub wist igga hea innimesse süddamesse. Üks mees, ei mitte uhkeste, agga ommeti kauniste ehhitud, tulli ratsa hobbosega señna Trakterrette, kus meie korteris ollime. Temma astus hobbose seljast mahha, andis hoost sure ruttoga trakteri perre mehhe kätte ja lippas ühhe wanna mehhe pole, kes prüggitud ulitsa kallal tööd teggi ja needte neste mahhapandud kiwwid nuiagga kiñni tampis. Sai temma wanna meest lahkeste terretanud, siis ta pallus temma käest nuia ennese kätte, hakkas tampima ja ütles: Se on wist raske ja kibbe tö nisuggusse wanna mehhe kohta. Eks teie olle siis ühtegi poega, kes sedda woiks ennese holeks wötta? Wanna mees wastas: Jah, aus Herra, mul on kolm wahwa poega, agaa need ei olle siin. Wooras ütles: Ärge nimmetage mind ausaks Herraks; minno kohhus on enneminne teie halli Peale au anda. Kus siis teie poia on? Wanna mees kostis: Minno wannem poeg on wäe peäl, Ostindia maal, ja norem läinud nüüd ka wäe peäle, katsma kuida ön weab, ehk temmast ka nisuggune woiks sada, kui temma wannem wend on. Wooras küssis äkkiste: Kuida siis teie keskmisse poia luggu on? Siin pühkis wanna mees silmi ja ütles nutto-heälega: Se waene pois on minno eest käe-